

The background of the entire page is a soft-focus image of autumn leaves in shades of yellow, orange, and red, scattered across a light cream-colored surface. Some leaves are in sharp focus, while others are blurred, creating a sense of depth and movement. The overall mood is warm and seasonal.

LITER 2024

AUTORSKÝ VÝBĚR

ED.: ČENĚK PEKAŘ

LITER 2024

AUTORSKÝ VÝBĚR

editor: ČENĚK PEKAŘ

copyright 2024

[UPOZORNĚNÍ:

Osoby, jejichž texty jsou uvedeny v této publikaci závazně prohlašují, že jsou jejich výlučnými autory a na jejich texty (zde uvedené) se nevztahují žádná autorská práva druhých osob.

Za formu i obsah básní nese plnou odpovědnost jejich autor.]

PROČ – MÍSTO ÚVODU

Na konci roku 2023 jsem si vzal do hlavy, že ještě jednou a naposledy zrealizuji sbírku poezie autorů působících na literárním webu Liter.cz.

„Je to má poslední kniha,“ říkal jsem si, „tak ať tedy stojí za to – dám možnost každému.“ To jsem ale vůbec netušil, jak obtížně se bude tato kniha rodit, kolik mě to bude stát sil, abych ji vůbec dokončil a předal svému vydavateli. Nakonec se to podařilo a jsem tomu vážně moc rád. Sice mi v tomto výběru pár autorů chybí, ale i tak se jedná o velmi různorodou a bohatou sešlost výborných básníků. Kniha měla v prvotním konceptu 2 svazky, ale postupnou názorovou katarzí se vyprofilovala tato sbírka 27 autorů.

Ony totiž představy nás lidí o tom, jak něco dopadne, jsou většinou jen zbožným přáním a život na ně vůbec, ale vůbec nedbá. Jen, co jsem vyzval na webu k účasti, hned jsem byl zasypán kladnými reakcemi autorů, a to byl ten okamžik, ta pro mne motivující energie, kterou jsem potřeboval.

„Tak tedy ještě jednou,“ říkal jsem si a toto je výsledek. Buďte k němu prosím shovívaví; není dokonalý, ale byl z mé strany kompilován s láskou a pokorou, které jsem byl v daný čas schopen.

Čeněk Pekař 1.10.2024

REAKCE AUTORŮ

---

od: **IkkarisKa** / 19.11.2023 08:03

RE: Pozdrav a nabídka

.....
⇒ Čendo, nejprve ještě ke knize. Jednoho jsem nedoporučila, ale nějak jsem počítala s tím, že je to jasné, že tam přece bude. Víš, jak to bývá s domněnkami a předpoklady...

Tak prosím Tě, můžeš tam ještě vmáčknout Čenka Pekaře? Moc mi na tom záleží, pár jeho knížek jsem už přečetla... Tak na něj nezapomeň.
Moc prosím, jo...

od: **Narra Peregriny** / 19.11.2023 02:47

RE: Pozdrav a nabídka

.....
⇒ Ahoj Čendo, :) já?
Tvé nabídky si nesmírně cením!
Pokusím se dát něco dohromady.
Jsi mě normálně dojal :)
Je to skvělý nápad.
Ráda bych měla esenci zdejších autorů v knihovně.

od: **Ondra** / 18.11.2023 22:58

RE: Pozdrav a nabídka

.....
⇒ Ahoj Čendo, skvělá zpráva – a je to pro mne nesmírná čest!
Velice si toho vážím a děkuju!!

od: **cappuccinogirl** / 18.11.2023 17:25

RE: Pozdrav a nabídka

.....
⇒ Čendo, neskutečnou radost jsi mi udělal...

od: **Frr** / 18.11.2023 17:09

RE: Pozdrav a nabídka

.....
⇒ Čendo, Tys úžasný činorodec – ozvu se Ti

od: **KudlankaW** / 26.11.2023

RE: POZDRAV A NABÍDKA

.....
⇒ Zdravím Tě srdečně, pokusím se to dát dohromady. Udělal jsi mi velikou radost. A té v drsném pohraničí s Polskem věru mnoho není....

Poslal(a): **Lesní žínka** | 19.12.2023 21:41:11

Předmět: RE: POZDRAV A NABÍDKA

⇒ Ahoj Čendo,
⇒ tak to mi úplně vyrazilo dech! Taková čest, toho bych se nenadála! Popřemýšlím nad svým výběrem.
⇒ Díky!

od: **Iva Husárková**

RE: Poděkování

⇒ děkuji Čeňku Pekařovi, spisovateli a básníku za gesto, díky kterému jsem si uvědomila, že dokud je člověk naživu, je pořád naděje. Velmi si vážím a je mi ctí být uveřejněna mezi význačnými literárními osobnostmi, výjimečnými autory a lidmi.

ČENĚK PEKAŘ

*„jsem zvědavý, co bude potom, až tu nebudu
a jaké to bude tam, co budu...“*

<https://cenekpekar.wixstudio.io/doma>

CO TI OSOBNĚ PŘINÁŠÍ PSANÍ POEZIE?

Bytostně tíhnu k Experimentálnímu básnickému vyjadřování, které mi dává šanci ukazovat čtenáři život a iluzorní realitu z odlišných úhlů pohledu.

CO MŮŽE DÁT ČTENÍ POEZIE LIDEM?

Báseň, podobně jako obraz, je autorova šance, jak předat čtenáři „snímek vhledu do přítomného okamžiku“, jak jej autor pocítil; zachycující bytí v jeho plné dynamice i stálosti, v jeho prožitku tady a teď.

TVÁ OBLÍBENÁ BÁSEŇ

Jiří Charvát: Autogramy

A OBLÍBENÝ BÁSNÍK

Charles Bukowski, Jiří Charvát

DOPORUČENÍ NA 3 KNIHY PRÓZY

Modlitba za Owena Meanyho: J.Irving

Kafka na pobřeží: Haruki Murakami

Snídaně šampionů: Kurt Vonnegut jr.

celou tu dobu šeptá mi tiše
i ty jsi tvůrce, chceš-li to slyšet
všichni jste vzešli z jednoho zdroje
můj není to problém, že nevíte
kdo je... kdo

schovaný ve stínech vlastního snění
na otázku "Kdo jsem?", odpověď není
lžeme si do kapsy své vysněné vize
vidím se v zrcadle, ach... vypadám cize

nikdy jsem netušil, že pravda se skrývá
zatímco stín nám všem vzpomínky vrývá
do duše, do srdce, do morku kostí
každý sám po svém se života zhostí

jsme jedno vědomí, co každé ráno
procítá v budoucnu, zas promícháno
svobodné vůle, však té máme dost
zůstala otázka...

„Tady jsem doma? - nebo jen...

host!“

PASTÝŘ

---

taky se bojím, že už tu nejsi
taky jsem na štíru s pamětí
marně tě hledám, volám tě, kde jsi
chybíš mi, jak podpis...

v závěti

život můj křičí v prázdnotě ticha
pozdě je honit, pozdě je bycha
taky jsem uvěřil hvězdě, co padá
taky jen sliby a nakonec...

tradá

každý má naději, tu iluzi času
naivně věřící ve svou vlastní trasu
po které vrátí se do svého stáda
jen jeden je pastýř
a zbytek ...

co, strádá

NEZAPOMENĚN

---

probudil jsem se zimou...
otevřeným oknem, do ložnice
hnusně ledově táhlo, to od řeky
stékající z nedalekých hor

v tomto ročním období
ovšem nelze čekat nic jiného
přináší svěží ledový stisk
všechno je jen úhel pohledu
připomenul jsem si jednu
ze svých oblíbených manter
a pozoroval záclonu
v jejím vědomém tanci...

zcela očividně
to byl projev jiné reality
jak byla by v transu
chvěla se, tančila
unikala a vracela se
chtíc být nakonec polapena
smyslnými doteky
toho ledového říčního vetřelce
hned mě napadlo, co na to řeknou
Tvá holá záda, lásko
spáváš tak ráda nahá

prý tak lépe cítíš život
říkáš mi vždy
a díváš se na mě očima
barvy a hloubky „Smaragdové tůně“
té tůně z pohádky

kterou jsem Ti slíbil napsat
až jednou...

otočil jsem se k Tobě
s touhou Tě zakrýt sám sebou
ale lůžko bylo prázdné a chladné

v tom jsem konečně pochopil
Tvou letní, úpěnlivou prosbu
jedinou, kterou jsi ke mně kdy měla
večer, co večer
před tím, než jsem Tě zakryl ...

„Nezapomeň prosím Čeni,
až řeka přinese, sem k nám
ledového svůdce a záclona bude tančit
pak už bude pozdě, zavírat okno!“

plakal jsem a slzy prozření
mrzly na mé tváři...

vstal jsem
uklidnil záclonu a pošeptal jí
že se jí nic zlého nestane
a stáhl ji opatrně stranou

vstoupil jsem na parapet
a zavřel za sebou okno...

lásko, je mi taková zima...

SOVÍ SNY

---

snad ještě spím, snad nevzbuzena
sen ve mně doznívá a sténá
a jeho steny znějí tiše
a jeho steny znějí v rytmu
ten zvuk mě mámí, hned procitnu
do téhle sovi pasti v hlavě
tamtamů dunících mi v míše
však až se vzbudím, jako včera

pravdu jsem pil já z prázdné číše
proradnost chvíle, nedolitá

životem štvaná, nezabitá
byť žiju stále ve snech noci
není to zrovna dobrý pocit
když tvému snu se sny těž zdají
o sově jsou, o sovím ráji
snad ještě spím, snad nikdy vzbuzen
sním jenom sen, co zdá se být
jsem rutinér, jenž jednou vzlétl

a dokud píší, budu žít

JAKO PERSEIDY

---

v tom plném tichu prázdných tónů
kdy lesklé stíny časných rán
vypouští z rány bolest noci
já do snu mého nejsem zván

tam náhle chvění tělem vane
a krůpěj potu smáčí skrání
v tom svíce zhasne bez pomoci
když temnou myslí běží laň

prázdný je křik a plný bolu
jak v kalném proudu dlouhé řeky
na mě z břehů civí tváře
a v toku času znějí skřeky

do temné noci září okno
láká mě zevnitř jeho klid
žel zhasne dříve, nežli vstoupím
má mysl nejde odložit

POD DUCHNOU

---

myslíš si lásko, když je zima
je lepší grog či peřina

občas se stane a je to prima
že vzplanu jako stařina

myslíš si lásko, když je chladno
můžem se přesto odkopat

šálek dát stranou, bývá radno
a pak se může všechno stát

myslíš si lásko, když je chladno
vrátí se můj sen někdy zpět

pod duchnou sám být, není radno
cítím tvou vůni

vlhký ret

znám slova, která znějí sladce
i ta, co znějí kysele
jak mámy pusa... po pohádce
i Tvá krev na rtu... kvůli hádce
vždyť nejsme žádní andělé...

ať "Padlí" jsme, či v nebe vzatí
za noci temné v záři hvězd
z nás v zákristii... zlo se ztratí
z duše ho smyjí... všichni Svati
pak slova zazní na Tvou čest...

"ať chráněn ten, kdo dosud nebyl
teď nesen vpředu, co dříve stál
ať září světlem, ne stínem v šeru
a odvalu má ke všem směrům
kterých se včera ještě bál..."

jsou slova, která nejsou slovy
co přesahují nás i svět
z nich věčnost vplétá do soukolí
naš život z písmen do pár vět

nechť přáno je Ti prostým slovem
ze mě jsi vzešel, to pro svůj let
buď jenom bdělý a nezapomeň
ty jsi ten tvůrce a tvůj je svět

"tak vyrazte..."

"kam zase proboha?"

"no, hledat svou duši!"
trochu se bojí, i když tuší
že ve Vás není žádná zloba

v nikom není vlastně zlost
podobni včelám, když se rojí
nebo jak pes, co ztratil kost

"tak vyrazte a pozdravte ji"
řekněte: „Ahoj“, to na mou čest
pomáhá tomu, kdo se bojí
že uslyší jen špatnou zvěst

stavějte mezi sebou mosty
na cestě k sobě, pro radost

vždyť přece platí
kdo dnes je pánem
ten bude zítra zase jen host

ZTRACENO V PŘEKLADU

---

co neztraceno stále trvá
ta chvíle chvíl je vzácně prvá
on za ní tresty, jak uzná, mění

„Páchal jsi z vůle, či v opojení?“

jen chtěl bych vědět, kdo určil míru
že slovy nejde mi předat víru
vždyť smíchem šaška se boří hradby

tak suď dle plodů, a ne dle sadby

v okovech sudby má duše zmírá
bezvěrec kříž svůj teď v ruce svírá
modlím se za něj i jeho duši

spasení křičí: „Jste snad hluší?“

srdce mé neklidné, však ještě
buší...

buší – buší – bu...

PÍRKO

---

svůj svět mám jako na dlani
když kabát z pírek havraních
navlékám večer, co bych lhal
nikdo mě do snu nepozval
neřekl žádný:

„Pojďte dál, tak rád Vás vidím Havrane.“
jednou jen a pak už ne

v tichosti letu nad strání
nikomu v ničem nebrání
nechat si narůst křídel pár
vždyť přece rostou, byť jsi stár
kdo stále letí, nepřistál
až někdy i to nastane
poletím dál, a ne že ne

Edgar se směje smíchem svým
verše psát, jak on neumím
jen chtěl bych zase najít klid
odletět, odplout, vyrazit
touha je skrytý Ekrazit

„Kdepak si litáš, můj Pane?“
už nastal čas anebo ne

pak ticho náhle protne hlas
a stíny z duše žene jas
šustivě zazní v nebi let
každý z nás má svůj vlastní svět

v zahradě Páně věčný květ

„To píрко... je koho?“
„Alane...?“

je ticho... víc už se nestane

(jen Havran si letí nad krajem)

[inspirováno: E.A.Poe báseň Havran]

PAN VODOMĚRKA

---

zmatený zmatkem, už zmást se více nedám
dlouho jsem pouze, jen nevěděl, co dělám

zaskočen ději
změnami v herním plánu
před šachem krále
měl obětovat dámu

smrt jako vlnka, hladinu bytí čeří
pan Vodoměrka, ty vlnky žití měří

k obraně dámy
šachy na hřebík věším
a pozdě k ránu
pat se svou milou hřeším

tak v kruzích stále, hledáme k břehu cestu
není nám zřejmé, že nesmíme mít vestu

pro pády do hlubiny
pro lety pod hladinou
bez tebe láska
mé strachy nespočinou

kdo ztrácí dámu, srdce mu v rukou puká
probuzen k ránu, hladí mě vždy tvá ruka

zvědavý pátrám
v hlubině modré tůně
zrozená vlnka
vlním se ve tvém lůně

a co Pan Vodoměrka?

ten pod vousy si mrmlá:

„Váš život, pouhá vlnka,
hladinu bytí zčeří,
„vše máte ve svých rukách,
zvete mě na večeři?“

je to jen vaše volba
já tady jenom měřím...“

V 7 HODIN RÁNO

---

mám štěstí na dobré sousedy
opravdu
velmi tiché
dalo by se říci moudré
tou specifickou moudrostí
kterou přináší jen život
učitel, jenž nám nic neodpustí...

jen tak zcela nenápadně
pomalu
odpouští naši duši
až do okamžiku
kdy už není co odpouštět

tehdy zůstane každá z nich
splasklá
zaláтанá po mnoha defektech
utahaná
stát někde na cestě...

soused po mé pravé ruce
voják, jež se účastnil mnoha misí
kde těla i duše krvácela
život unikal z mnoha ran
a smysl všeho toho běsnění
byl od počátku nesmyslem
nakonec i on odpustil...

stejně
jako sousedka z druhé strany

kurva... z profese

však z povahy Matka Tereza
pomáhající na cestě
všem klopýtajícím...
v naší zastrčené uličce
je obvykle ticho
jen vítr, ten nejčastější návštěvník
jež se občas zastaví
na kus řeči
je od rána pracovitý...

zametl už všechno napadané listí
a nyní
stejně jako já, voják a Tereza
jen trpělivě čeká
na Vaši návštěvu...

Je 7 hodin ráno,
2. listopad....

KOLÉBÁN LUNOU

Sedím na srpku měsíce
chladím si nohy v rybníce
a přemítám proč před léty
jsme nemohli být já a ty.

Mohli jsme ležet na stráni
kam nyní lunu poháním
a ve snu maluji si čas
kdy milovat mě začalas.

Já jsem Tě hladil po šíji
a přál si, ať se dožiji...
Však přání, co by bublina,
jsou prošlým lístkem do kina.

Teď pluji tady nad strání
ty sedíš dole, má paní
luna Tě hladí po šíji
když prozřeš i já ožiji.

Pak na zrcadle rybníka
pohledem hledáš viníka
vedle Tebe malý pán
usnul, lunou kolébán.

Však pod hladinou z naděje
mé srdce buší – stále je...

CO KDYŽ SE MI JEN ZDÁŠ

---

voníš mi po medu
leháš si vedle mne
jediné, co svedu
v té chvíli tajemné

(mlčím)

dívám se skrz víčka
v srdci mám šerosvit
padlý vosk a svíčka
když mě chceš uchopit

(křičím)

I já jsem (na)hoře
našel svou pokoru
v radosti ponořen
dívám se k obzor

(letím)

KDYŽ DLOUHO JE JEN CHVÍLÍ

Někdy i málo je nad mé síly,
někdy je síla k ničemu,
to, že se u Zdi nářků střílí,
je výsměch v očích ničemů.

Vždyť oči lumpů jsou stejně plaché
strach skrytý v duši není vzdor
a navzdor lásce končí krachem
co bylo včera ještě vzor.

Jenom ty oči topí se v moři
co bylo vyplakáno slz
jsou sny, jež zažehneš, a shoří
však jsou i pevné jako tvrz.

Někdy je dlouho, jen pouhou chvílí
ta chvíle ovšem nekončí
všechno co cvičíš, to i sílí
stojícím u zdi
zatanči.

BERÁNEK VLKA

V zápasu boje slova hoří
a nikde žádná pomlka
pod těžkou palbou, která boří
beránek čeká na vlka.

Bělostné rouno tmavne krví
modravé oči přivírá
kdo nebrání se, bývá prvý
co v litrech krve umírá.

Zdání jak dítě nerozumu
kdo hroby ze snů vyloupí
co život napsal, nevygumuj
beránek vlka zastoupí.

POTKÁME SE V TICHU

---

někdy je ticha, po hříchu málo
jindy si hučí, jak vodopád
co padá k zemi, to dříve stálo
nic není věčné a napořád

mám rád své ticho, to uvnitř sebe
milenu vroucí, vzestup i pád
ten vnitřní oheň, z kterého zebe
jediné přání, dál moci psát

však nechci lítost, jen vůkol šířit
když život stojí, chybí mu spád
každý svůj cíl má, k němu on míří
tam Vás zas potkám a budu rád

LÁSKA?

---

je vždy oseté pole
věčný to pohyb
nahore i dole
vnímaná symetrie
dvou roztoužených chvil

žiju svůj život, jak jsem snil?
nesnadný úkol k dělbě sil

jsem ve snu svém?
či v cizím snění?
domněnky domnělé
domněle mění
sny mé
i jeho
její
vaše

a láska?

ta zpropadená, horká
sladká
naše
vaše
to THC v krvi
kýbl haše
lepkavě lepkavá
lepi se kaše...

na srdce
na duši
no vlastně neví se
kam...

jen
v korunách našich
vlna chtění
běží a nese vykoupení

i Vám...

MARKÉTA BĚHALOVÁ

„UKRYTÁ V MÁKU“

*vůně dřeva. prsty na hmatníku. ukryté sny. slova. na
hraně. doteku.“*

CO TI OSOBNĚ PŘINÁŠÍ PSANÍ POEZIE?

Poezii vnímám jako něco velmi intimního. Důvěrný proces, který mi umožňuje ptát se, hledat, nacházet... i sebe samu. Je to touha cítit něco víc, touha neustrnout na jednom místě.

CO MŮŽE DÁT ČTENÍ POEZIE LIDEM?

Domnívám se, že poezie má moc proměňovat. Že někde ve skrytu duše každý z nás prahne po kráse, která umí ohromit, dojmout i rozplakat. Prahne po síle okamžiku, která s námi zacloumá, rozpohybuje naše srdce. Proto je poezie tolik potřebná. Tvaruje nás.

TVÁ OBLÍBENÁ BÁSEŇ

Zdaleka není jenom jedna... Nejvíce se mi ale zaryla pod kůži báseň Až dojdou od Markéty Procházkové, což byla i jedna z úplně prvních básní, které jsem kdy četla.

Až dojdu
k nejtrpělivějšímu z tich
vzkáži vám
po trávě
že život
trvá...

A OBLÍBENÝ BÁSNÍK

Markéta Procházková, Jan Zahradníček, Václav Hrabě,
Jaroslav Erik Frič, Stanislav Denk...

DOPORUČENÍ NA 3 KNIHY PRÓZY

Malý princ: Antoine de Saint-Exupéry
Rady zkušeného ďábla: C. S. Lewis
Muž, který sázel stromy: Jean Giono

NAŠEPTÁVÁNÍ

Tvůj stín ve mně kleká.
Večer se stal oltářem obětním.
Vítr drobí hlínu na mé ruce.

Jsem sama.
V zahradě poznání.

Rty stromu koušou
do jablka.

SEVŘENÍ

V nepropustném sevření žeber lesa.
Někde za stromy se zatajeným dechem
jsme čekali
na první výstřel.
Na první vylekanou srnu.
Tma se tenčila,
svlékala vrstvu po vrstvě
a já, abych ti byla, co nejbliže,
jsem vrostla celým tělem do kůry.
Štvaná tma se rázem rozčísila
o hřeben jehličí.

PODOBOJÍ

V příbytku útulných modrých očí
jsem lapená navátými strachy
i stálou láskou.

Posvátným popelem sypeš mi hlavu,
tekoucím pískem drhneš ústa,
abych v zrníčkách
skřípajících mezi zuby
znovu našla

sílu

BEZEJMENNÁ 1

Nepromluvila ani slovo.
Pohled se jí zabořil do okenních skel.
Nehty se zarývala do parapetu.
Každý den otírá ze rtu zaschlé mléko,
dvoji život,
dvoje ruce.
A nic mezi tím.

Očima dřeš o kůru.
Tmavne jazyk podvečera.
Omývá tvůj
opracovaný dech z opuky,
kamennou tvář necháváš ošlehat větrem.

Ticho se stává hořkým pelyňkem,
kterým křížuješ můj hlas.

A ZATÍM VENKU

Všechno to,
co jsme dosud nevyslovili.

Cosi v nás pokojně přetrvává.

Nepřetnout osu důvěrného hnízdění
ve tvém Slovu.

A zatím venku za okny
stromy v kajícím záklonu
lámou si vaz.

OČI PLNÉ PODZIMU

Dosáhnout zvuku v odcizeném domě.
Zůstane jen prázdná ozvěna,
kterou si schováš v dlani
jak darovaný kamínek pro štěstí.

V té chvíli jsme odraní z peří;
dotýkáš se naruby
mementa křehkého času
vyvrhnutého z břišní dutiny dne.

Do útrob prší březové listí.

Máme oči plné podzimu
a přibitý déšť na ústech.

DOTKNOUT SE ŽEBREM

Vlámu se do škvír mezi tvá žebra.
Jedno mi daruješ,
abychom zvěčnili pouto
v rovině svátostné konvence -

přiškrcení stehy,
vyhloubení z podoby,
měkce vyhloubení
z palčivého bělma života.

Ústa mám plná tišiny.
Ruce od hlíny
hnětou vláčný břeh večera.
Zas ustrnu uprostřed mlčení.
Usínat budu zaklíněná
v kříži tvých zad.

ZNOVU PRŠÍ

A déšť odkapává půlnoc,
v níž zraje útlý dech.
Někdy se probouzím brzo k ránu.
Měsíc sesutý na omítce tmy
ještě čeká,
než jeho střepy sesbírám
vyhaslýma očima.
Kradmý dotek času
obracím lícem
k nově naklíčené duši.

LÁME SE KRAJINA

Zčeřeným tahem rorýsů
láme se krajina.
Zkamením s každou další přílivovou vlnou
tvých rtů.
Ostrá slova klovou do jazyka.
Vítr slzy zvlhčuje průvanem pohledů.
Dým milosti.
Pod nebem černá.

Nepotkáme se slovem,
jen průsvitnými ústy.
Až mne bude trhat
tichá chvíle,
vejdu se do škvíry
dosud nevysloveného.

Odcházíš.
Zůstávají za tebou jen strohé stopy
v poprašku sněhu.
Najednou hlas
zvláště trčí do bílého dne.
Najednou stojím
podmáčená cizí touhou,
dech mlhy se bouřlivě převaluje
v hnízdišti rozvinutých dlaní.
Zadírá se do niterné kůže času.
Ve mně řeka

učekaná,

ukrývá osamělost
jak mrtvé vlaštovky.

TADY A TEĎ

Proudilo mnou tolik hlasů,
vylité jazyky řek,
divoce tepaný nepokoj
a jen kousek od úzkostného polknutí.
Tady a teď
lomcuje
pootevřenými rty.

OČIMA DŘEŠ O KŮRU

Očima dřeš o kůru.

Tmavne jazyk podvečera.

Omývá tvůj opracovaný dech z opuky,
kamennou tvář necháváš ošlehat větrem.

Ticho se stává hořkým pelyňkem,
kterým křížuješ můj hlas.

VE MNĚ ŘEKA

Odcházíš.
Zůstávají za tebou jen strohé stopy
v poprašku sněhu.

Najednou hlas
zvláště trčí do bílého dne.
Najednou stojím
podmáčená cizí touhou,
dech mlhy se bouřlivě převaluje
hnízdišti rozvinutých dlaní.
Zadírá se do niterné kůže času.

Ve mně řeka

učekaná,

ukrývá osamělost
jak mrtvé vlaštovky.

HNÍZDA

Zatímco hory
zjizvila tma

a řeky ustrnuly
ve tvých žilách,

svírám v dlaních slova
jak prázdná vlaštovčí hnízda.

RANNÍ

Budím se do posvěcené odmlčené chvíle.
Tma za okny pomalu ustupuje světlu,
omývá mi paty,
konejší libozvučným jazykem rorátů
okolního světa.

Tvá dosud zavřená víčka se chvějí
vysvlékaným tichem.

JIŘÍ HEJTMÁNEK

*„Kolikrát pokoseni padneme
pro možnost stoupat spirálami
až k horizontu sebe sama,
jsme od sebe jen na dotek...“*

CO TI OSOBNĚ PŘINÁŠÍ PSANÍ POEZIE?

Psaní poezie mi dává možnost zastavit se a setrvat v podstatě okamžiku, vnímat a vyjádřit to, co se dotýká a promlouvá, je to jako malovat obraz, jehož jste součástí a v jehož celistvosti ožíváte. Pouze se čtenářem však dojde toto ožívání v naplnění, to on je dechem poezie.

CO MŮŽE DÁT ČTENÍ POEZIE LIDEM?

Čtení poezie může dát lidem mnohé, ale tím, co je nejvzácnější, alespoň pro mě, je cesta sdílení, ať již slova, myšlenky či pocitu. Vnímám poezii jako umění pohledu na svět v proměnách času, jako metanoiou lidství a sounáležitosti všeho, co nás obklopuje a rozechvívá jemné struny v nás.

TVÁ OBLÍBENÁ BÁSEŇ

Nemám jednu oblíbenou báseň, ale pokud bych ji měl alespoň nějak přiblížit, pak snad tedy ta, která promlouvá svou opravdovostí, nebojí se otevřít se srdcem a odvahou, odhalit na dřevě podstatu svého sdělení, a přitom všem umí ukazovat cestu k moudrosti i kráse slova.

A OBLÍBENÝ BÁSNÍK

Je složité vybrat si jednoho básníka či básničku, pokud to však vnímám z hlediska oné odvahy, opravdovosti a určitého hodnotového ukotvení a síly výpovědi, pak v tomto ohledu obdivuji díla Karla Kryla

DOPORUČENÍ NA 3 KNIHY PRÓZY

Guzel Jachina - Vlák do Samarkandu

Guzel Jachina - Děti Volhy

Anthony Doerr - Jsou světla, která nevidíme

BEZBŘEHÁ

Chtěl bych zpět chrpy očí v modrém,
zavál je soumrak těžkých zim,
obzor měl nekonečný rám,
ve kterém jsem dnes jen obrysem,
veškerý čas jsem vážil dobrem,
studánky hvězd mi zkalil dým,
když slova přátel líbal klam,
stal jsem se sám sobě cizincem.

Nesu si v sobě zvláštní tíhu,
těžce dnes čtu si tahy tváří,
v ledech se svírá odpouštění,
tělo je ztrouchnivělý prám,
kdo si mi srdce sedřel v dýhu
a černý inkoust v kalamáři
rozlil se v kuropění,
v němž potmě klopýtám.

Šlápěje skládám ve slovech,
obracíš si mě po stránkách,
blízkostná nasloucháš divnozpěvům,
v nichž srdce moje okoralo,
kosené víře vracíš dech,
v dotecích místa na mapách,
mou bárkou poklady k Tvým břehům,
v přístavu vše co ztroskotalo
rodí se v nových příslibech.

MODLITBA ZA LÁSKU

Nikdy neprosil jsem, Bože,
sám sebe jsem se ptal,
nikdy neprosil Tě, Bože,
proč teď bych nepřiznal,
že prosím ať ji chráníš
a stále nad ní bdíš,
své srdce otvírám a doufám,
že Ty to zařídíš.

Srdce mé je její napořád
a nemohu ji mít,
ale přesto budu rád
a zkusím svůj žal skrýt,
když bude šťastná
pak i já, dej ať má bolest křídla má
a ji ať nikdy nebolí,
já obětuji cokoli
za ten úsměv, radost dávám v sázku
své srdce Tobě, život, lásku.

PRO PĚŠÍ

Rána malovaná lnem se chvějí,
v podkřídlí ticha skřivan zjih,
bez tebe tahem v obličejí
postrádám probuzený smích.

Snad ocún odsul tvoji vůni,
jdu matně potmě s vilínem,
laně se v chrámu lesa mění
na otisk listí pod stínem.

Bez stopy kostí v bezdeši
kamenem promluvilas rmenem,
cestami vešlas pro pěší
prokvétat láskou pod mým krovem.

Do hlíny vrostla pohledem těla
nehybná příchut' chladných rán,
kdy zebe tě dýha duše zcela,
v podkřídli chmýří černých vran.

Překovat pocit do ozvěn,
mlhavé hávy podvečera,
vrhla jsi souzvuk do mých stěn,
klávesou zazněla pološerá.

Svíce se dýmem roztančila,
pod dechem chvěla se nadějemi
vášeň, když zvolna vyprávěla,
spolkla nás s nocí přejemi

Můj chladný dům, kde přemítám,
svázaný vzpomínkami shořím,
na prázdném prahu zametám,
když jasné ticho rozhovořím,
přikládáš pozornost do plamene
popel a prach jsou okamžikem,
je moje tělo bezejmenné
a prázdné zdi se chvějí smíchem.

Samotě zbývá rozkrojit chléb
pro zítřky dosud nezvané,
nocí se rozlila do chodeb
inkoustem v osudu vepsané
kroky, když zazvoní podkovami
bělostní koně v alejích
ohlávkou do květů rozvoní hrami
sníh dlaní v jitřních jabloních.

Rozetnuli dřevo v hlase,
pláč je míza na ranách,
Boží muka vyprávějí,
proklínali řeku kovem
- rozpůlená paží hráze,
rovnováha v tětívách,
holovlase louky zejí
v sutích kvetou popelem.

Kraj se brodí asfaltem,
černou duši zdobí dehet,
pila kráčí alejemi
v blízkosti mé zahrady,
řepka dýchá mrtvým polem,
co jsi nesel nechej v zplanět,
kolébám se s vrbami,
sadem kvetu za zády
sázenými nadějemi.